

падателитѣ. Въ сѣщия тоя моментъ десетина пушки изгърмѣха на площада. Другаритѣ грѣмнаха върху 7—8 души черкези и турци.

— Додѣто кастрихме черкезина, каза андонъ, съгледахме какъ единъ татаринъ бѣ ни взелъ за прицелна точка, съ кремаклия пушка. Прѣварихме и го поздравихме съ 2 куршума. Пъкъ другаря ми, гледай го, изпрати го съ «много здраве на Мухамеда.» Въ това врѣме войводата разпореждаше да се извадятъ кола и коне отъ село.

Никола бѣше лѣгко раненъ. Сачмата прѣминала прѣзъ левѣтъ на калпика му, като излѣзла отъ зеленото му дѣно. Закачила и разпрала само кожата на прѣднѣята частъ на лоба му по направление отъ доло на горѣ. Мѣстото бѣше ошарено отъ кръвѣта, която се пролѣла отъ това одраскване. Обаче юнака си бѣ юнакъ. Той безъ да обръща на това ни най-малко внимание, си продължаваше пѣтя, когато прѣдъ насъ се изпрѣчи телеграфната жица, която свързваше Рахово съ Ломъ. Навалихме се като мрави, съборихме 2—3 стѣлба и скѣсахме жицата, като спокойничко продължавахме пѣтя си. Отъ тука азъ, заедно съ четирма още другари, излѣзохме на прѣдъ като авангардъ. Бѣше ни омрѣзнало да вървимъ полегка. Бѣхме изпрѣдили 2—3 к. м. дружината. Прѣдъ насъ се изпрѣчи малка урва. Прѣди да заловимъ пѣтя по нея, по желанието на другаритѣ ми, седнахме на зелена една моравка да си поотпочинимъ. Слънцето се бѣ вече прѣвалило, а отъ къмъ западъ се издигаше високъ рѣтъ, който щѣше вече да засѣнчи пѣтя ни. Като седнахме на това високичко мѣсто, запалихме цигаригѣ. Бѣхме обѣрнати съ лице къмъ дружината. Любувахме се съ природата. Като за вѣнецъ надъ всичко това прѣдъ насъ съвсѣмъ тактично пѣлзѣше дружината, която вървѣше по зелената трѣва, отстранни на пѣтя, по който кертана отъ коля успоредно се движеше и бѣ подигналъ облакъ отъ прахъ. Прѣдъ дружината на коне бѣха Ботевъ и Войновски. Тѣ не